

Fotograf ved et tilfælde:

Den sidste hilsen blev til et nyt liv

Britta Egebjerg mistede troen på fremtiden, da hun på kort tid mistede både sin mor og sit arbejde. Hun vidste ikke, at en ny begyndelse ulmede i de billeder, hun havde taget på de mange køreture til sin mors sygeleje.

Vi skal have mest muligt ud af vores sidste tid sammen. Sådan tænkte Britta Egebjerg, da lægerne fortalte, at hendes mor havde uhelbredelig kræft.

Det næste halvandet år satte den 47-årige projektleder fra Aarhus sig ind i sin bil efter arbejdstid for at køre turen til barndomshjemmet i Brande.

Beslutningen om at være mest muligt sammen med sin mor var så naturlig for Britta, at det nærmest ikke var nogen beslutning.

– Det var bare det, jeg ville. Jeg har altid været tæt på min mor, og hun har altid været der for mig. På alle måder. Min mor var et fantastisk positivt menneske, og hun var stærk. Vores sidste tid sammen var dyrebar, siger Britta.

Brittas mange, lange køreture mellem Aarhus og Brande var ofte præget af sorg og kaotiske tanker. Men det var også ture, hvor Britta havde alle sanser åbne, og hvor hun så det landskab, hun kortere igennem med helt nye øjne.

Så Britta begyndte at fotografere landskabet. – Jeg så pludselig det ensomme træ. Jeg så lysset og skyggerne på marken. Det var, som om mine indre landskaber mødtes med de ydre. Og når jeg så sådan et

landskab, stoppede jeg op og tog et billede. Bagefter følte jeg mig dejligt forløst. Jeg har aldrig set naturen på den måde før. Det var en gave, min mor gav mig midt i sorgen.

Syg af stress

Da Brittas mor døde i 2013, var Britta i en ny, krævende stilling som administrator. Arbejdsdagene var lange, og moderens sygdomsforløb og død havde tøret på datteren.

Britta blev syg med stress. – Jeg faldt om med ondt i hjertet og blev sygemeldt en uge, fortæller Britta. Hun havde alvorlige symptomer på stress, og da ugen var omme, sygemeldte hendes læge hende yderligere otte uger.

– To timer efter stod der et bud med min opsigelse i døren, fortæller Britta stille, og man mærker, at det var en knusende besked at få i en sårbar situation.

– Jeg kom helt ned at ligge... Jeg kunne ikke komme længere ned. Jeg var i sorg og syg, og jeg havde ikke noget arbejde. Jeg følte ikke, jeg duede til noget.

Men der tog Britta grundigt fejl. For den lille fotobog, som hun havde besluttet at lave med billeder fra sine

køreture, viste sig sig at blive hendes redning. Den blev nemlig begyndelsen til et helt nyt liv.

Bogen skulle egentlig være en sidste hilsen til hendes mor og en slags punktum for forløbet. Og den skulle kun trykkes i et enkelt eksemplar. Men det blev til meget mere.

– En af mine venner har et lille forlag, og han udgav bogen og sendte mine billeder ud til professionelle fotografer, fortæller Britta.

Fotograferne meldte alle begejstrede tilbage, og alle var enige om, at Britta har et særligt talent for fotografi.

Fotografer, kunstnere og venner overbeviste Britta

om, at hendes særlige talent kunne blive en vej ud af arbejdsløsheden, og vennerne hjalp hende med at sende billederne ind til udstilling.

Det første blev sendt til en censureret, dansk udstilling og blev antaget. Det næste blev sendt til en censureret udstilling i Los Angeles. Det blev også antaget, og billedet blev valgt til forsiden af udstillingskataloget.

– Hold da op. De billeder er min sjæl, og jeg har jo slet ikke nogen baggrund som fotograf. Det er helt fantastisk. Et halvt år efter jeg havde fået trykt det ene eksemplar af bogen, trykkede forlaget 300. Jeg troede aldrig, de ville blive solgt, men bogen er tæt på at være udsolgt, smiler Britta.

Nye muligheder

Bogudgivelsen har givet Britta mulighed for at holde foredrag om sine billeder, og det nyder hun.

– Folk fortæller mig, at mine billeder har hjulpet dem. En kvinde bad mig skrive ved et bestemt billede. Hun havde mistet sin søn og pegede på billedet og sagde: „Det er lige sådan her, jeg har det.“

– Det er utroligt, hvad bogen har betydet. Ikke bare for mig selv. Folk kommer efter mine foredrag og fortæller, at mine billeder er blevet en slags katalysator for en god snak om følelser.

Udstillingssteder henvender sig løbende til Britta, fordi de ønsker at udstille hendes billeder.

– Det gør mig lykkelig at få lov at udtrykke mig på den her måde, og jeg møder så mange dejlige mennesker, siger hun.

De stemningsmættede billeder kan ikke bare ses på udstillinger i ind- og udland, de er også at finde på en kollektion af puder fra en dansk designvirksomhed.

Og det er nok de færreste, der forestiller sig, at billederne er taget på trivvle køreture med en mobiltelefon eller med kameraet sat på autofokus. Men Britta rammer en helt særlig tone,

„Jeg faldt om med ondt i hjertet og blev sygemeldt en uge.“

– Fotografiet har hjulpet mig igennem sorgen. Nu hjælper mine billeder andre, fortæller Britta Egebjerg.

– Jeg har aldrig lært at fotografere, og jeg tager billeder på autofokus eller med min mobiltelefon, fortæller Britta.

– Min mor var et positivt menneske, der altid var der for os, siger Britta, der her sidder i moderens gyngestol.

Brittas billeder formidler en helt speciel stemning, som hun underbygger med poetiske billedtitler. Øverst er det „Når himlen vælter ind over land“, som også er titlen på hendes bog. Nederst „Som landet nu engang ligger“.

og hun fortsætter med at fotografere på sin helt egen „uprofessionelle“ måde.

– Jeg var i tvivl om, om jeg kunne fotografere mere efter min mors død. Men det kan jeg. Jeg har lavet en ny billedserie med nye

stemninger. Det betyder så meget for mig, at jeg har fået denne nye mulighed for at udtrykke mig, fortæller hun.

– Fotografiet er en fantastisk gave fra min mor. Det har givet mig et nyt liv og et nyt arbejdsliv. ●

Af Anni Heiberg
mail@anniheiberg.dk
Foto: Henrik Bjerregrov og
Britta Egebjerg